

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **Ing. JUDr. K. M., S.**, zastúpený: *JUDr. I. R., advokátka, Š.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/223/3979-77379/2007/991545-r zo dňa 12.10.2007, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/126/2007-128 zo dňa 30.07.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/126/2007-128 zo dňa 30. júla 2009 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/223/3179-77379/2007/991545-r zo dňa 12. októbra 2007 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 360,80 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. I. R., Š.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach č.k. 6S/126/2007-128 zo dňa 30.07.2009 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 12.10.2007, č. I/223/3979-77379/2007/991545-r, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov

(ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.) zamietol pre neodôvodnenosť odvolanie žalobcu zo dňa 08.12.2006 proti platobnému výmeru Daňového úradu Košice V zo dňa 03.11.2006, č. 709/230/36926/06/ZIM.

Rozhodnutím Daňového úradu Košice V zo dňa 03.11.2006 bol žalobcovi určený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2001 v sume 196 483,-- Sk na základe § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., keď daň uvedená v daňovom priznaní bola -130 762,-- Sk a daňová povinnosť zistená správcom dane podľa pomôcok vo výške 65 721,-- Sk, následne bol určený rozdiel dane vo výške 196 483,-- Sk.

Krajský súd v Košiciach napadnutý rozsudok zdôvodnil tým, že po preskúmaní žalobou napadnutých rozhodnutí nepovažuje námietku žalobcu, že nebol osobou uskutočňujúcou zdaniteľné plnenie za dôvodnú. Žalobca ako súdny exekútor spĺňal podmienku uskutočňovania zdaniteľného plnenia podľa § 2 ods.2 písm. b/ zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, ďalej len zákon č. 289/1995 Z.z., bol osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty, a preto mohol byť správcom dane registrovaný za platiteľa dane z pridanej hodnoty na základe jeho žiadosti. Pokiaľ žalobca svoje tvrdenie opiera o znenie poznámky pod čiarou č. 2a k ustanoveniu § 2 ods.2 písm. b/ zákona č. 289/1995 Z.z. v znení účinnom k 31.01.2001, súd uvádza, že poznámky pod čiarou podľa legislatívno-technických pokynov uvedených v prílohe č. 2 k legislatívnym pravidlám majú iba informatívny charakter. V poznámke pod čiarou nemožno normatívnym spôsobom určiť práva a povinnosti nad rámec právnej úpravy, ktorej sa poznámka pod čiarou týka. Skutočnosť, že spomínaná poznámka 2a obsahovala odkaz iba na zákon o znalcoch a tlmočníkoch však neznamená, že iné činnosti vykonávané podľa ďalších právnych predpisov ako napr. zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch, zákon SNR č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti, zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní nemožno podriaďovať pod výklad ustanovenia § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 289/1995 Z.z.

Ani tvrdenie žalobcu, že žalovaný nebol oprávnený po uplynutí lehôt uvedených v § 30a ods. 7 zákona určiť daň podľa pomôcok, preto žalobou napadnuté rozhodnutie je nezákonné, krajský súd nepovažuje za dôvodné. Vychádzal pritom z právneho názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v právnych veciach tých istých účastníkov sp.zn. 3Sžf 74/2008 ako aj vo veci sp.zn. 3Sžf 1/2009, v ktorých Najvyšší súd SR považoval za správny názor žalovaného, ktorý uviedol vo svojich rozhodnutiach, že na proces určenia dane podľa pomôcok sa lehoty podľa § 30a ods. 7 zákona v znení účinnom do 31.08.2007 nevzťahujú.

Z administratívneho spisu vyplýva, že správca dane nebol počas kontroly bezdôvodne nečinný a žalobca zaujal k plneniu dôkaznej povinnosti pasívny postoj, preto podľa názoru Najvyššieho súdu SR správca dane dôvodne pristúpil k určaniu dane podľa pomôcok v súlade s ustanovením § 29 ods. 6 zákona. Vzhľadom na zásadu proporcionality, ktorá predpokladá vyvážený výklad právneho predpisu medzi záujmom štátu reprezentovaného správcom dane

a záujmom daňového subjektu, sa Najvyšší súd SR stotožnil s právnym názorom žalovaného, že v prípade, že daňový subjekt si svoju dôkaznú povinnosť nesplní, neposkytne potrebnú súčinnosť počas zákonných lehôt na vykonanie daňovej kontroly, vyplývajú pre daňový subjekt dôsledky z ustanovenia § 15 ods. 2 v nadväznosti na § 29 ods.6 zákona.

Žalobcovu námietku týkajúcu sa nesprávneho doručovania oznámenia o pokračovaní začatej daňovej kontroly dňa 12.05.2006 JUDr. E. K., v dôsledku čoho došlo podľa názoru žalobcu k porušeniu daňového tajomstva, súd nepovažoval za právne významnú, pretože žalobca sa dňa 12.05.2006 v sídle exekútorského úradu, kde mala daňová kontrola pokračovať, nenachádzal z dôvodu študijných povinností a neuskutočnenie daňovej kontroly uvedeného dňa nebolo dôsledkom nesprávneho doručovania listu, ale prekážkou na strane žalobcu. Doručovanie spomínaného listu JUDr. E. K. nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Protokol o určení dane podľa pomôcok bol prerokovaný dňa 31.10.2006, preto ani námietka žalobcu, že správca dane pri prerokovaní protokolu dňa 10.10.2006 nemal k dispozícii žalobcom podané vyjadrenie k protokolu, je nedôvodná.

Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj správca dane je v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podala odvolanie žalobca, keďže rozsudok považuje za nesprávny, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uviedol, že v období, za ktoré bol napadnutým rozhodnutím určený rozdiel dane z pridanej hodnoty vo výške 196 483,-- Sk za jún 2001, nebol žalobca osobou podliehajúcou dani z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 289/1995 Z.z. v platnom znení.

Záver súdu I. stupňa o tom, že samotná registrácia je právnym dôvodom na to, aby bol žalobca považovaný za osobu podliehajúcu dani, neobstojí. Táto skutočnosť vyplýva zo znenia zákona č. 289/1995 Z.z. v znení platnom do 31.12.2001. Napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe výsledkov daňovej kontroly, resp. bolo vydané na základe určenia dane podľa pomôcok podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. Poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie bolo vydané na základe nezákonného postupu, ktorý mu predchádzal. Je nesporné z obsahu spisu žalovaného, že zákonná lehota na vykonanie kontroly skončila dňa 25.05.2006.

Žalobca naďalej zotrváva na názore, že daň určená podľa pomôcok bola určená nezákonne, keďže neboli splnené podmienky, ktoré zákon č. 511/1992 Zb. ustanovuje ako tie, za splnenia ktorých možno pristúpiť k určeniu dane podľa pomôcok. Napriek tomu, že skonštatoval, že nie je možné urobiť záver o tom, že by žalobca JUDr. E. K. splnomocnil aj na zastupovanie v daňovej kontrole, paradoxne skonštatoval, že aj situácia, keď oznámenie o

výkone daňovej kontroly bolo doručované tejto na zastupovanie v daňovej kontrole nespĺnomocnenej osobe, má byť pričítaná na moju ťarchu. Je nesporné z obsahu spisu, že oznámenie o pokračovaní v daňovej kontrole dňa 12.5.2006 bolo doručované len tejto osobe.

Zásadnou skutočnosťou, ktorá bola predmetom sporu medzi daňovými orgánmi a sťažovateľom bolo posúdenie, či je možné vykonať u sťažovateľa daňovú kontrolu zamestnancami iného daňového úradu, než ktorý je správcom dane sťažovateľa. Sťažovateľ tento postup napádal vo svojich námietkach, aj vo svojej žalobe tvrdiac, že takýmto postupom bola uňho vykonávaná daňová kontrola, miestne nepríslušným správcom dane, resp. že postup daňového riaditeľstva bol v skutočnosti obchádzaním ustanovení zákona č. 511/1992 Zb. o miestnej príslušnosti v daňovom konaní (daňovej kontrole). Daňové riaditeľstvo argumentovalo tým, že podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 150/2001 Z.z., je daňové riaditeľstvo zamestnávateľom zamestnancov daňových orgánov a preto nedošlo k pochybeniu, ak kontrolu u sťažovateľa mali vykonávať osoby, ktoré síce neboli zamestnancom Daňového úradu Košice V, ale boli zamestnancami daňového riaditeľstva.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca žiadal odvolací súd, aby bol žalovaný povinný nahradiť trovy konania pred súdom I. stupňa vo výške vo výške 222,90 € a trovy konania pred súdom II. stupňa vo výške 71,92 € na účet právnej zástupkyne vedený v SLSP, a.s., č. účtu: 82160437/0900.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozhodol o jeho odvolaní tak, ako to uviedol vo svojom odvolacom návrhu.

K podanému odvolaniu sa písomne dňa 18.09.2009 vyjadril žalovaný uvádzajúc, že Najvyšší súd SR v právnej veci žalobcu Ing. Bc. K. M. proti žalovanému Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. marca 2005 č.k. 1S 32/2004-30 preskúmal okrem iného aj registráciu daňového subjektu. Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 5Sž-o-KS 79/2205 zo dňa 04.08.2006, ktorý sa týka Ing. Mgr. K. M. potvrdzuje, že Ing. Mgr. K. M. sa ako daňový subjekt dobrovoľne zaregistroval za platiteľa dane z pridanej hodnoty s účinnosťou od 01.02.1996.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca nepredložil žiadne doklady ku kontrole a to ani v čase, keď lehota na vykonanie kontroly plynula, neposkytol potrebnú súčinnosť v tom zmysle, aby správca dane mohol kontrolu vykonať, preto správca dane prešiel z výkonu kontroly do procesu určenia dane podľa pomôcok. Na proces určenia dane podľa pomôcok sa lehoty podľa § 30a ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. nevzťahujú.

Žalobcom namietané údajné nesprávne zloženie kontrolnej skupiny, bolo niekoľkokrát riešené na základe rôznych podaní žalobcu (námietky, návrhy na vylúčenie až po žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu) so záverom, že tieto podania boli zamietnuté,

resp. posúdené ako nedôvodné. U žalobcu boli poverení výkonom kontrol na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia február až december 2001, január 2002 a december 2000 zamestnanci Daňového úradu Prešov I.

Podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 150/2001 Z.z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z.z. o správach finančnej kontroly v znení neskorších predpisov Daňové riaditeľstvo SR je zamestnávateľom zamestnancov daňových orgánov.

Podľa § 2 ods. 1 cit. zákona daňovými orgánmi sú Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky a daňové úrady.

U fyzickej osoby sa miestna príslušnosť riadi jej trvalým pobytom, inak miestom, kde sa obvykle zdržuje. (§ 3 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.).

V čase začatia daňových kontrol u žalobcu až po vydanie platobných výmerov o určení dane podľa pomôcok, bol miestne príslušným daňovým úradom žalobcu Daňový úrad Košice V. Všetky úkony a následne vydávané rozhodnutia, boli vydané miestne príslušným daňovým úradom a to Daňovým úradom Košice V. Skutočnosť, že fyzicky u žalobcu konali zamestnanci Daňového úradu Prešov I, nemá vplyv na zákonnosť začatia daňových kontrol, následne procesu určenia dane podľa pomôcok, pretože aj zamestnanci Daňového úradu Prešov I sú zamestnancami Daňového riaditeľstva SR.

V súvislosti s touto námietkou žalovaný považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobcovi bola určená daň podľa pomôcok a v takom prípade žalovaný skúma iba dodržanie zákonných podmienok na použitie tohto spôsobu určenia dane (§ 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.).

Žalobca predložil správcovi dane splnomocnenie zo dňa 25.06.2003 podľa § 9 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Podľa predmetného splnomocnenia žalobca splnomocnil JUDr. E. K. na všetky úkony a právne úkony na zastupovanie v daňovom konaní, t.j. splnomocnencovi JUDr. E. K. bola udelená všeobecná plná moc. JUDr. E. K. podaním zo dňa 12.05.2006, ktoré bolo doručené daňovému úradu dňa 15.05.2006 oznámil zúženie rozsahu udelenej plnej moci na zastupovanie Ing. Bc. K. M. len na zastupovanie v daňovom konaní.

Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu Košice č. 6S/126/2007 zo dňa 30.07.2009 ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta prvá OSP a následne potom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na internetovej

stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk, vyhlásil vo veci rozsudok, ktorým zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach, a zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP z dôvodu, že v konaní bola zistená taká vada, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu pripojeného administratívneho a súdneho spisu odvolací súd zistil, že Daňový úrad Košice V vydal dňa 03.11.2006 platobný výmer č. 709/230/36926/06/ZIM, ktorým podľa § 44 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. určil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2001 vo výške 196483,-- Sk, ktorý bol určený na základe pomôcok podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., keď žalobca neumožnil správcovi dane vykonať daňovú kontrolu. a určení dane podľa pomôcok správca dane vyhotovil protokol č. 709/320/29604/2006 zo dňa 04.09.2006, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 27.09.2006 a prerokovaný bol dňa 31.10.2006.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. I/223/3970-77379/2007/991545-r zo dňa 12.10.2007 ako nedôvodné odvolanie žalobcu proti platobnému výmeru zamietol, keďže v rozhodujúcom období žalobca ako súdny exekútor bol daňovým subjektom – platiteľom dane podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 289/1995 Z.z. zákona o dani z pridanej hodnoty, pretože uskutočňoval zdaniteľné plnenia ako fyzická osoba v rámci činnosti vykonávanej podľa osobitného predpisu a to zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok).

Z obsahu spisu vyplýva, že okrem iných skutočností bolo medzi účastníkmi konania sporné posúdenie otázky, či bolo možné u daňovníka – žalobcu vykonať daňovú kontrolu zamestnancami iného daňového úradu, než ktorý je správcom dane.

Uvedenú námietku žalobca uplatnil už v inom súdnom konaní, ktoré bolo právoplatne skončené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. 3SžoKS 43/2006.

Dňa 13.03.2008 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. Ing. K. M. uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II.ÚS 118/08-26 zo dňa 13.03.2008. Sťažnosťou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) v konaní vedenom na Najvyššom súde SR pod sp.zn. 3SžoKS 43/2006.

Z dôvodov uvedených v sťažnosti okrem iného vyplýva, že riaditeľ Daňového úradu Košice V vydal dňa 11.04.2005 poverenie na výkon opakovanej kontroly sp.zn. 709/320/11004/2005, ktorým poveril tri pracovníčky Daňového úradu Prešov I vykonaním kontroly dane z pridanej hodnoty u sťažovateľa. Oznámeniami Daňového úradu sp.zn. 709/32011453/05/KLE zo dňa 13.04.2005 a sp.zn. 709/320/1451/05/KLE zo dňa

13.04.2005 bolo sťažovateľovi dané na vedomie, že kontrola sa začne 16.05.2005 a že ju vykonajú uvedené pracovníčky Daňového úradu Prešov I.

V predmetnom náleze č.k. II.ÚS 118/08-61 zo dňa 10.12.2009 Ústavný súd SR rozhodol, že Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp.zn. 3SžoKS 43/2006 porušil základné právo JUDr. Ing. K. M. na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky a na preskúmanie zákonnosti orgánu verejnej správy podľa článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy. Zároveň rozhodol, že rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3SžoKS 43/2006 zo dňa 27.09.2006 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie. Dôvodom takéhoto rozhodnutia je, že podľa názoru ústavného súdu súčasťou zákonom ustanoveného postupu pri domáhaní sa práva na inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je i právo účastníka daňového konania, aby v jeho veci konal miestne príslušný správca dane tak, ako je to definované v ustanovení § 3 ods. 1 zákona o správe daní. A preto ak má dôjsť k zmene miestnej príslušnosti, musí sa tak stať iba z dôvodov uvedených v zákone a iba postupom uvedeným v zákone. Jedným z dôvodov zmeny miestnej príslušnosti je aj prípad, keď sú všetci zamestnanci správcu dane vylúčení.

Správca dane koná prostredníctvom svojich zamestnancov. Z tohto pohľadu nie je podstatné, že zamestnávateľom zamestnancov správcu dane nie je samotný správca dane, ale daňové riaditeľstvo. V konečnom dôsledku to znamená, že miestne príslušný správca dane vystupuje v daňovom konaní prostredníctvom svojich zamestnancov. Totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je preto daná aj totožnosťou jeho zamestnancov.

Riaditeľ daňového úradu nepovažoval za možné vykonať daňovú kontrolu u sťažovateľa prostredníctvom svojich zamestnancov vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ spochybnil ich nezaujatosť. Napriek tomu však nepostupoval tak, že by boli títo zamestnanci vylúčení z daňového konania postupom podľa § 24 ods. 5 zákona o správe daní, ale bez takéhoto rozhodnutia, *poveril so súhlasom daňového riaditeľstva vykonaním daňovej kontroly zamestnancov iného daňového úradu.*

Vo všeobecnosti možno konštatovať, že ak účastník konania vedeného podľa zákona o správe daní spochybní nezaujatosť všetkých zamestnancov orgánu verejnej správy, nemá orgán verejnej správy možnosť výberu, ako bude ďalej postupovať. Je totiž povinný postupovať spôsobom, ktorý je pre takýto prípad zákonom o správe daní predpísaný. To znamená, že o námietke zaujatosti všetkých zamestnancov musí byť rozhodnuté v zmysle § 24 ods. 5 zákona o správe daní. Nie je možné tento postup obísť tak, že bez rozhodnutia o námietke sa dotknutí zamestnanci orgánu verejnej správy fakticky vylúčia z konania a nahradia sa zamestnancami iného orgánu verejnej správy podriadeného tomu istému vyššiemu orgánu verejnej správy, a to bez zmeny miestnej príslušnosti orgánu verejnej správy.

V tomto prípade senát Ústavného súdu Slovenskej republiky dospel k záveru, že postupom riaditeľa daňového úradu došlo k obídniu ustanovení § 3 a § 24 zákona o správe

daní týkajúcich sa miestnej príslušnosti správcu dane a vylúčenia zamestnancov správcu dane z daňového konania. Formálne síce i naďalej konal miestne príslušný daňový úrad, avšak v skutočnosti daňovú kontrolu vykonávali zamestnanci iného daňového úradu, hoci miestne príslušní zamestnanci neboli z daňového konania vylúčení. Toto pochybenie nenapravili ani všeobecné súdy v rámci správneho súdnictva. Takýto postup je v priamom rozpore s ustanovením § 3 a § 24 zákona o správe daní a treba ho považovať za arbitrárny. Znamená vo svojich dôsledkoch porušenie základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky a na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy (bod I výroku nálezu).

V tejto veci senát Najvyššieho súdu SR z obsahu pripojeného administratívneho spisu zistil, že poverením na výkon daňovej kontroly č.j.: 709/320/10991/2005 zo dňa 11.04.2005 riaditeľ Daňového úradu Košice V poveril vykonaním daňovej kontroly pracovníkov – kontrolórov Daňového úradu Prešov I Ing. V. F., Ing. Ľ. M. a Ing. J. K., A. R. a to vykonaním daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február až december 2001 u žalobcu.

Oznámením o výkone daňovej kontroly zo dňa 13.04.2005 č. 709/320/11451/05/Kle bolo žalobcovi oznámené, že výkon kontroly dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2001 až december 2001 sa začne dňa 16.05.2005 o 9.30 hod v priestoroch exekútorského úradu K., pričom výkonom daňovej kontroly sú poverení štyria pracovníci Daňového úradu Prešov I. Uvedené oznámenie o výkone daňovej kontrole bolo doručené JUDr. E. K. dňa 15.04.2005.

Poukazujúc na záver Ústavného súdu SR obsiahnutý v náleze č.k. II. ÚS 118/08-61 zo dňa 10.12.2009, keďže predmetom súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného aj v tejto veci je rovnaká otázka, ktorou sa Ústavný súd Slovenskej republiky zaoberal v predmetnom náleze, dospel Najvyšší súd SR v tejto veci k záveru, že v konaní pred daňovými orgánmi sa vyskytla taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, keďže na výkon daňovej kontroly boli poverení a daňovú kontrolu aj realizovali pracovníci iného daňového úradu než je príslušný správca dane žalobcu (§ 3 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). Záver ústavného súdu, že totožnosť správcu dane pre účely vymedzenia miestnej príslušnosti je preto daná aj totožnosťou jeho zamestnancov, čo riaditeľ Daňového úradu Košice V v tomto prípade nerešpektoval, preto je potrebné konštatovať, že daňová kontrola u žalobcu bola realizovaná v rozpore so zákonom. Správca dane nepostupoval tak, že by boli namietaní zamestnanci daňového konania vylúčení postupom podľa § 24 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., ale bez takéhoto rozhodnutia poveril so súhlasom daňového riaditeľstva vykonaním daňovej kontroly zamestnancov iného daňového úradu. Správca dane v tomto prípade mal rozhodnúť o námietke zaujatosti podanej voči všetkým zamestnancom v zmysle § 24 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., pričom postup, ktorý zvolil nekorešponduje so znením zákona, takýto postup nie je možné obísť oznámením, ktoré bolo vo veci vydané, že daňovú kontrolu vykonajú pracovníci iného daňového úradu.

Rešpektujúc závery ústavného súdu Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/126/2007-128 zo dňa 30.07.2009 zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/223/3970-77379/2007/991545-r zo dňa 12.10.2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou žalovaného bude uvedenú vadu konania odstrániť v ďalšom konaní a vysporiadať sa aj s ďalšími námietkami žalobcu.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 2 OSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech právo na náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca si na náhradu uplatnil tieto trovy konania: súdny poplatok za žalobu 2 000,-- Sk, t.j. 66,38 €, súdny poplatok za podané odvolanie 66 € a trovy právneho zastúpenia za tieto úkony právnej služby: 05.11.2007 prevzatie a príprava zastupovania vo výške 1 371,-- Sk, žaloba zo dňa 05.11.2007 vo výške 1 371,-- Sk, žiadosť o odklad vykonateľnosti zo dňa 05.11.2007 uplatnenej vo výške ½ hodnoty úkony právnej služby, t.j. 686,-- Sk, režijný paušál vo výške 3x 178,-- Sk, celkom trovy právneho zastúpenia 3 962,-- Sk + 19% DPH 753,-- Sk, celkom trovy právneho zastúpenia na súde prvého stupňa vo výške 4 715,-- Sk, pričom odmena za úkony právnej služby boli uplatnené i priznané v súlade s § 11 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a/, c/ a § 14 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 14 ods. 5 a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška) v znení účinnom v rozhodujúcom období, celkom 4 715,-- Sk, t.j. 156,50 €.

Trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní boli uplatnené takto: za 1 úkon právnej služby zo dňa 18.08.2009 – odvolanie vo výške 53,49 € a režijný paušál 1x 6,95 €, t.j. 60,44 + 19% DPH celkom 71,92 €. Súd uplatnené trovy právneho zastúpenia priznal žalobcovi podľa § 14 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v uplatnenej výške.

Celkom boli priznané žalobcovi na náhradu tieto trovy konania $66,38 + 66 + 156,50 + 71,92 = \underline{360,80 \text{ €}}$.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 08. apríla 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková